

«Nič te ne sramotim. A če še kdaj prideš, potem glej, kako boš prišel živ iz mojih rok. Pojdi!»

Mlakar je požrl že pripravljeno besedo, odšel je in se ustavil pri Bizjakovih.

«Kaj je bilo?» ga je vprašala koj pri vratih. «Ti strašni razbojniki! Tožit jih grem.»

«Mene pa je prevzela žalost, da ne ostanem niti dneva več tu. To je življenje, moj Bog, takole pehajo človeka.»

Poldi mu je verjela in dejala:

«Nikar še — ostanite — to stvar moramo razkrinkati.»

«Draga gospa, meni se ne ljubi,» je odvrnil Mlakar. «In pojdem spet nazaj.»

«O, gospod Mlakar! Da bi mogla z vami! Vse se mi je že pristudilo.»

Mlakar se ji je na slepo srečo približal, jo objel in dejal:

«Nič lažjega kot to. Pojdi z menoj.»

«Gospod — gospod —» je sunkoma dejala Poldi, potem se ga je oklenila. «Pojdem.»

In čez nekaj tednov je bilo slišati v mestu, da je gospa Poldi Bizjakova nenadoma odpotovala v tujino na oddih in vzela ves denar in vse dragocenosti s seboj. Njen mož je poizvedoval za njo, a se je naveličal, in je živel le še trgovini.

O Mlakarju in Poldi pa ni nihče slišal nobenega glasu več. Firc se je zasmel na ves glas, ko je bil izvedel novico in je dejal:

«Česa drugega Poldi ni bila zmožna. In stavim, da je srečna z Mlakarjem.»

(Konec prih.)

Miran Jarc:

Vodoravnost.

I.

Tri breze ... Tri poti po bregu v dolino.

Ne misel, škrjanček se dviga v sinjino ...

Star križ: a še Bog se smehlja, ko mu roža

se vije krog nog, ki mu tiho jih boža.

Ne ura, le detal trka v goščavi.

Večnost zgrnila se je po planjavi.

Tiha je rast. — Visoko drevo! A še ne do neba;

pa jutri že više ... Vsaka stvar se mi odpuščajoče smehlja.

x

Miran Jarc: Vodoravnost.

x

«Zdaj si naš, zdaj si naš!» se prehitevajo bilke.
 Prisluhnil sem jim in vedre budilke
 so lahko ovile duhá mi, teló mi sklonile
 in varno na zemljo predobro ga položile.

Obzorje in nebes in solnce... Ves Tvoj sem, vesoljna
 Če hočeš njen biti — umeš li udano ležati? pramati!
 Ravnina, ravnina! V jasnino se megla duhá mi razteka.
 O, da bi ne bilo nikdar več, nikjer več človeka!

II.

Polnočni skovir je priklical iz smrečja črnega
 rastoči srp, da se je zbala nebeška plošča.
 Ogrnil sem se s tišino plašča srebrnega
 in svežega miselnega lošča.

Žalost me je v mozeg premrazila
 vsebolj kot tretje nočne ure hlad,
 ne morda, ker se je za hip prošlost v meni vobrazila,
 ne morda zavest bodoče samote, ker sem še mlad.

Tudi nisem pozavidal dolin, kjer godba buri in druží
 pare, kopajoče se v sladostnosti,
 — že davno vidim skoz njih vonjivo telo okostje v žolti
 mlakuži —
 razkošni prividi so zame le še zlovešče pošasti.

O, veselje — ti si zakonita godba in molčanje soglasno,
 brez smeha, brez joka, brezosebno, brezspolno!
 Kedaj zrastem nazaj preko živali in drevesa v brezčasno
 tišino gorâ, v udanost brezvoljno? —

Na zemlji ležim razpet v podobi križa,
 v gorečem dihanju — molim za svoje, za zemlje, za vseh
 Že se spokorniku mi odpuščanje bliža, solnc teló.
 vsaka stvar diha vame, — o, kak je blizu nebo!

III.

Drevo,
 kaj si zašumelo,
 ali se je vjelo
 v tvoje véjevje — meni v rokó
 ihtenje?

Morda zato,
ker so odšli ljudje?
O, Bog z njimi in hrepenenje!

Drevo,
zdaj sva sama,
nocoj bova pela
ne več «srcé, o, srcé!»,
nocoj bova molčala
— ni več ljudi! —
in smo samí, samí:
zemlja, čeri, drevesa, širjava noči...
Vseprostost, vseradost! Zdaj bomo pozabili,
da smo nekoč — govorili,
da smo nekoč bledeli, drhteli,
da smo nekoč prosili, vpili
in padali na kolena...

Vaš sem, vaš, o, saj me poznate:
skala sem, siva in slepa,
gorska sem kepa.
Na mojih višavah se ne zgrinjajo trate,
tudi ni rož, ki po pesmih dehte; —
tu vonjí le po viharjih, ki so bili...
— o, kdo ve: kje so se izruli, kam se prepodili —
jaz sem gorska kepa,
strma in oglata... sfinga slepa...
molka večnega okamenina. —
Kdaj sem rasel? Zdaj sem le strmenje.
Vem le, da je dobro, dobro mirovati,
mrtvo zreti, bdeti nad vekovi,
ne več sebe čutiti, in spati... spati...

Ali čez veje
se je raztrosil šelest kot spomin
ali iz dolgih cest,
ali iz daljnih mest
ali od tujih zvezd:

Bolest... bolest...